

εφώναξε και σύ, Βεγγάλη! Δείχνετε τὰ δοντάκια σας, πουλάκια μου! Σε λίγο θὰ σὰς δοθῇ ἀφορμὴ νὰ τὰ μεταχειρισθῆτε!...

Τὰ θηρία ἀνταπεκρίθησαν μὲ ἀγρίους μυκηθμούς και ὤρμησαν πρὸς τὰς κιγκλίδας ὡς νὰ ἤθελαν νὰ πεταχθοῦν ἔξω.

— Σιγά, σιγά! τοῖς ἔλεγεν ὁ Καμάνιος. Διγὰκι ὑπομονὴ και θὰ σὰς ἀνοίξω, χρυσά μου! Ἀλλὰ ποῦ εἰσαστε! Σὰς θέλω, νὰ μοῦ τῶς ἀλέσετε αὐτοὺς τοὺς παλαιοστριακοὺς! Ἄ γαῖά σας!...

Οἱ μυκηθμοὶ τῶν θηρίων ἐδιπλασιάσθησαν, ἐπαναλαμβάνοντες ἀπὸ τὰς ἡχοὺς τοῦ βουνοῦ.

Τότε ἠκούσθησαν και ἀπὸ τὸν μικρὸν ὄμιλον, ὁ ὁποῖος δὲν ἀπέχετο πλέον παρὰ

τιῶται, οἱ ὁποῖοι προηγούντο ὡς ἀνιχνευταί, ἐπέστρεψαν ὀπίσω και ἀνήγγειλαν:

— Εἶνε κεῖ, ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας. Φαίνεται πὺς μᾶς εἶδαν.

— Καλά, ἀπεκρίθη ἡσυχῶς ὁ κ. Μέττερνιχ. Ἐμπρός!

Και ἐνευσεν εἰς δύο ἵππεῖς νάρπασουν τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι, ὅσον και ἂν ἐδοκίμασαν νὰντισταθοῦν, ἠγαγκάσθησαν νὰ καλουθῆσιν τοὺς στρατιώτας. Οὕτως ἀνήλθον μαζί των ἐπὶ τοῦ ὄροπεδίου, ὅπου ἐστρατοπέδευεν ὁ Καμάνιος.

Ὁ κ. Νάιππεργ ἐδαίξεν ἀπλῶς διὰ τῆς χειρὸς τὸ τρομερὸν τετράγωνον, τὸ ὁποῖον ἐσηματίζαν τ' ἀμαξόσπιτα. Ὁ πελώριος ὄγκος τοῦ ἐλέφαντος, ἀκινήτου ἐκεῖ ἔμπρός, ἀντικαθίστα τὴν τετάρτην πλευράν.

— Βλέπετε, Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ κόμης, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ τὸν πάρωμεν ἀπὸ καὶ-μέσα.

— Θὰ ἰδῆτε! ἀπεκρίθη ὁ πρωθυπουργὸς μὲ τὴν μεγαλητέραν πεποίθησιν.

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφρασε νὰ εἰπῆ περισσότερα. Δύο κραυγαὶ τρόμου ἀντήχησαν ἐκ μέρους τῶν δύο γυναικῶν, κρατουμένων ὀλον ἐκ τῶν στρατιώτας. Εἶχον ἰδῆ τὴν κεφαλὴν ἐνὸς λέοντος, ὁ ὁποῖος παρουσιάσθη ἔξω ἀπὸ τὸν κενὸν τῆς τετάρτης πλευρᾶς τοῦ τετραγώνου.

Ὅπισθεν τοῦ θηρίου ἐνεφανίσθη ὁ Καμάνιος, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ σύστημα τῶν ἡρώων τοῦ Ὀμήρου,

προσεφώνησε τοὺς ἐχθρούς:

— Κύριοι Αὐστριακοὶ! Βλέπω ὅτι τὸ μάθημα ποῦ ἐλάβατε τὴν ἄλλην φορὰν, δὲν σὰς ὠφέλησε καθόλου. Ἐανάλλατε, ἀλήθεια, νὰ πάρετε τὸν υἱὸν τοῦ Ναπολέοντος; ... Ποῦ καλὰ! κοπιᾶστε νὰ τὸν πάρετε! ...

Ἦτο πραγματικῶς θαυμασῖος ὁ μεταλαβὴς ἀτοίγανος, ἀνάμαλλος, γεμάτος οὐλᾶς, κραδαίνων τὴν ράβδον του παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ βρυχωμένου λέοντος του.

Εἰς νεῦμα τοῦ ἀρχηγοῦ των, οἱ στρατιῶται ἐπροχώρησαν ὀλίγα βήματα, μᾶλλον σημειωτὰ, και ἐπρότειναν τὰ τουφέκια των.

Ὁ Καμάνιος τότε ἔτρεξε πρὸς τὸν πλησιέστερον κλωθὸν, ἀνοίξεν ἀποτόμως τὴν θύραν του και αἱ τίγρεις, ἐκπληκτικοὶ διὰ τὴν ἀπρόοπτον ἐλευθερίαν των, ἐξῆλθον και ἤρρισαν νὰ σύρωνται πλησίον τοῦ λέοντος, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τολμοῦν ἀκόμη νὰ ὑπερβοῦν τὰ ὅρια τοῦ περιβάλου. Ὡς νὰ ἐδίσταζαν νὰ ἐλλέξουν τὴν

λείαν, κατὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐφώρμων, ἐπερίμεναν ἐξηπλωμένα μὲ τὴν κοιλίαν.

Ὁ Τιάρκος, ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἐλέφαντος, και ὁ Λουδοβίκος Κορμαῆς κρατῶν τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης ὀπισθὲν του, παρηκολούθουν ἀγωνιώδεις τὰ προκαταρκτικὰ τῆς πρωτοφανοῦς μάχης.

Ἐξαφὰ ὁ στοίχος τῶν στρατιωτῶν διηνοίχθη, και ἕνα παιδάκι, μὲ αὐστριακὴν στολὴν, ἐσπρώχθη ἀπὸ ἀόρατον χέρι και ἐτοποθετήθη, ὀλομόναχον, εἰς τὸ κενὸν διάστημα ἀπέναντι τῶν θηρίων. Τὸ παιδάκι ἤθελε νὰ φύγῃ, ἀλλ' οἱ στρατιῶται τὸ ἐμπόδιζαν και τὸ ἠγάγιαζαν νὰ στέκεται ἐκεῖ ἔμπρός.

Ἄλλαι δύο κραυγαὶ ἀντήχησαν. Ἡ πρώτη, φοβερὰ κραυγὴ μητρὸς, τῆς ὁποίας ἀποσποῦν τὸ τέκνον, ἦτο τῆς Λευκοθέας. Ἡ ἄλλη, κραυγὴ λύσσης και ἀπελπισίας ἀνισχύρου, ἦτο τοῦ Κορμαῆ, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἀνεγνώρισεν τὸν υἱὸν του...

Αἱ τίγρεις ἐκύτταζαν ἤδη τὸν μικρὸν μὲ τὰ πράσινα μάτια των, ὡς λείαν προσφερομένην εἰς αὐτάς...

Ἄμείως ἠκούσθη μία φωνή. Ἦτο τοῦ πρίγκιπος Μέττερνιχ, ὁ ὁποῖος ἔλεγε:

— Συνταγματάρχκα Κορμαῆ, δώσατέ μας τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης!

Νεκρικὴ σιγὴ διεδέχθη αὐτάς τὰς λέξεις.

Αἱ τίγρεις ἐσύροντο βροδέως πρὸς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον εἶχε παγώσῃ ἐκεῖ ἀπὸ τὸν τρόμον του. Εἰς μάτην ὁ Καμάνιος ἠγωνίζετο νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ θηρία του πρὸς τοὺς κλωθούς. Δὲν τὰ ἐξουσίαζε πλέον. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ λέων ἐπροχώρει, μασιτίζων τὸν ἀέρα μὲ τὴν οὐράν του, πρὸς τὸν μικρὸν Ναπολέοντα, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσῃ τώρα ὡς ἄψυχον σῶμα ἐπὶ τῆς γλῶσσης... Μίαν στιγμὴν ἀνοίξε τὰ μάτια του, εἶδε τὸν κίνδυνον, και ἐξ ἀνοστήτου, μὲ φωνὴν σπαρακτικὴν, ἀνέκραξε:

— Μαίμα! μπαμπά! βοήθεια!

Ἡ ἐπίκλησις αὐτὴ εἰσηκούσθη. Ὁ συνταγματάρχης δὲν ἠμπόρεσε νὰντισταθῇ περισσότερον εἰς ἐκεῖνο τὸ μαρτύριον, και ἀρπάσας τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης, ἔτρεξε πρὸς τοὺς ἐπιδρομείους φωνάζων:

— Ὅριστε! .. πάρτε τον!

Ὁ Μέττερνιχ ἐπροχώρησεν ὁ ἴδιος διὰ νὰ παραλάβῃ τὸν μικρὸν βασιλόπαιδα. Ταυτοχρόνως ὁ Κορμαῆς ἔτρεχε πρὸς τὸν υἱὸν του, διὰ νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ.

— Πῦρ! διέταξεν ὁ πρωθυπουργὸς τοὺς στρατιώτας.

Ἀμείως ἀντήχησε φοβερὰ συμπυροκρότησις, τὴν ὁποῖαν διεδέχθησαν ὠρυγαὶ πόνου. Καὶ αὐτὸς ὁ συνταγματάρχης εἶχε πυρβολήσῃ κατὰ τῶν θηρίων τῶν ἀπειλούντων τὸν υἱὸν του.

Ὅταν ὁ κενὸς διελύθη, ἐφάνθησαν τὰ πτώματα τῶν δύο τίγρεων, ἐξηπλωμένα

ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰς ὀλίγων μέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν λιπόθυμον μικρὸν Κορμαῆν.

Και ἐνῶ ὁ Λουδοβίκος τὸν ἐσῆκονεν εἰς τὰς ἀγκάλας του και κατεφίλει τὰ χλωμά μαγουλάκια του, ὁ κ. Νάιππεργ ἀπῆγε δρομαῖος πρὸς τὰς ἀμάξας τὸν μικρὸν βασιλέα τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος εἰς μάτην ἐπάλασε κράζων βοήθειαν.

Ὁ κ. Μέττερνιχ ἦτο νικητῆς. Ἡ πατρικὴ ἀγάπη εἶχε δαμάσῃ τὸν ἀδάμαστον ἀξιώματιόν. Ὁ πρωθυπουργὸς, βαθεῖ γνώστης τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ἤξευρε καλὰ ὅτι ὁ κίνδυνος εἰς τὸν ὁποῖον ἐξέθετε τὸ παιδίον ἐκεῖνο ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ πατρὸς του, θὰ τὸν ἐνίκουσε ἀσφαλέστερα και γρηγορώτερα παρὰ ὀλοκληρὸν σύνταγμα στρατοῦ.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης ἀπεδόθη, ἡ μάχη ἐτελείωσε. Αὐσῶν διὰ τὴν ἡττάν του ὁ Καμάνιος, ἀνεκάλεσε διὰ νεύματος τὸν Νέμεον, ὁ ὁποῖος ὑπήκουσε, και τὸν ἠγάγασε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν κλωθὸν. Ὁ Τιάρκος εἶχε κατέλθῃ ἀπὸ τὴν ῥάχιν τοῦ Τόμπου και ἐπερίμενε νὰ ἔλθουν οἱ στρατιῶται τοῦ Μέττερνιχ νὰ τὸν συλλάβουν.

Ὁ πρωθυπουργὸς ἐπροχώρησεν ἀπαθῆς και σοβαρῶς.

— Κύριοι, τοῖς εἶπεν, ἀφοῦ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης μᾶς ἀπεδόθη, κανεὶς δὲν θὰ καταδιωχθῇ διὰ τὴν ἀπαγωγὴν του. Αὐτὴ δὲν ἦτο, κυρία, ἡ συμφωνία μας; προσέθεσε στραφεὶς πρὸς τὴν Λευκοθέαν.

Κατόπιν ἐνευσεν εἰς τοὺς στρατιώτας και ἀπεσύρθη μετ' αὐτῶν χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν.

Ἡ κυρία Μοντεσκιου τὸν ἠκολούθησεν. Ἡ Λευκοθέα ἔμεινε μὲ τὸν σύζυγον και μὲ τὸν υἱὸν της, πλησίον τῶν ὁποίων ἤλθον μετ' ὀλίγον ὁ Τιάρκος και ὁ Καμάνιος.

ὑπὸ τὰς θωπέας τῶν γονέων του, ὁ μικρὸς Λουδοβίκος ἐπανῆλθε μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ζωὴν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ Καμάνιος ἐδαίξε ταυτοκρατορικὰ ἀμάξια, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο τρέχοντα ὀλοταχῶς ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ, κάτωθεν τοῦ βουνοῦ, και ἀπάγοντα πρὸς τὴν σκληρὰν του μοῖραν τὸν Ἀετιδέα, ὁ ὁποῖος ἐξαναγύριζεν εἰς τὸ κλουβί του...

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! ἀνέκραξεν ὁ θηριοδαμαστής, διεμνηνεύων μὲ αὐτὴν τὴν φράσιν τὴν λύσσαν και τὴν ἀπογοήτευσιν ὄλων.

— Πάει, νικηθήκαμε, ὑπέλαθεν ὁ Τιάρκος. Δὲν θὰ ξαναφέρωμε τὸν βασιλέα τῆς Ρώμης ἐτὸ Παρίσι, ἀλλὰ τοῦλάχιστον δὲν ἀφίνουμε και κανένα ἀπὸ τοὺς δικούς μας ἐτὰ χέρια τῶν Αὐστριακῶν.

— Καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ! συνεπλήρωσεν ὁ συνταγματάρχης, ἐξακολουθεῖν νὰ θλιβῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του τοὺς προσφιλεῖς του, τοὺς ὁποῖους δὲν ἤλιπε νὰ ἐπανιδῇ ποτέ.

Ὅκτὼ ἡμέρας μετὰ ταῦτα, εἰς τὰς ἐφημερίδας ἀνεγινώσκοντο τὰ ἑξῆς:

«Ὁ υἱὸς τοῦ Βοναπάρτου μετέθη πρὸς συνάντησιν τῆς μητρὸς του εἰς τὰ λουτρά τοῦ Βάδεν. Θὰ μείνῃ ἐκεῖ ἕνα μῆνα πρὸς τελείαν ἀνάρρωσιν ἐκ τῆς ἐλαφροῦς ἀλλως τε ἀσθενείας του. Ἡ κυρία Μοντεσκιου, παιδαγωγὸς τοῦ βασιλόπαιδος, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Γαλλίαν. Θὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ πλῆρσιον τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος αὐστριακὸς παιδαγωγὸς, ὁ κῆμης Δειτριχστάιν».

Χάρις εἰς τὴν ψυχραιμίαν και τὴν πυγμὴν τοῦ τρομεροῦ Μέττερνιχ, τοῦτο ὑπῆρξε τὸ μόνον ἴγνος, τὸ ὁποῖον ἀφῆκεν εἰς τὴν ἱστορίαν ἡ τολμηρὰ αὐτὴ ἀπόπειρα ἀπαγωγῆς τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Εἰς τὸν θαυμασίον πύργον τοῦ Κομπῶλ, εἰς τὴν Τουραίνην, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Λείγερους, ἐπανειρρίσκονεν μετὰ δύο ἔτη τὰ κυριώτερα πρόσωπα τῆς ἱστορίας μας.

Και πρῶτα-πρῶτα τὴν κυρίαν Λεφέμπρ, τὴν καλὴν στραταρχίαν, ἡ ὁποία, καλλιεργούσα τὰ ἄνθη τῆς μὲ λευκὴν καμιζόλαν, προσπαθεῖ νάγνωθῃ ὅτι ἐκεῖ, εἰς τὸ Κεραμεικόν, εὐρίσκειται τώρα ἡγεμόν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε ὁ Κοντοδεκανέας.

Ἡ ἐπιστροφή ἐκ τῆς Ἑλλάδος τὴν εἶχε κάμη νὰ λησμονήσῃ τὴν λύσσαν, τὴν ὁποῖαν ἠσθάνθη ὅταν ἔμαθε τὴν ἀποτυχούσαν ἀπόπειραν τῆς ἀρπαγῆς τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης.

Ἐπειτα ἦλθε τὸ Βατερλώ, ἡ Ἄγια Ἐλένη, ἡ ὀριστικὴ ἡττα και καταστροφή. Ἐννόησε τότε ὅτι δὲν εἶχε νὰ κάμη τίποτε ἐτὸ Παρίσι και φρονίμως ἀπεσύρθη εἰς τὸν πύργον της μὲ τὸν Λεφέμπρ. Ἀλλὰ πιστὴ εἰς τὰς ὑποσχέσεις της, δὲν ἐλησμόνησε τοὺς φίλους της. Ὁ Τιάρκος και ἡ Ζινέττα, σύζυγοι πλέον, κατοικοῦν εἰς τὸ ὄραϊον ἐκεῖνο σπιτάκι, τὸ ὁποῖον σκεπάζουν κισσοὶ και κληματίδες εἰς τὸ βάθος τοῦ πάρκου. Ἡ Ζινέττα, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς ἀκαμάτου πάντοτε κυρᾶς Σαμπῶ, ἐπιμαλεῖται τὰσπρόρονα τοῦ πύργου, ὁ δὲ Τιάρκος περιέρχεται τὰ δάση και τὰ λειβάδια, ἐκτελεῖν εὐφυῶς και μεθοδικῶς τὰ νέα του καθήμοντα ὡς ἐπιστάτου.

Χάρις εἰς αὐτόν, τὸ κτήμα τῆς στραταρχίνας δίδει τώρα μεγάλον εἰσόδημα, τὸ ὁποῖον, μαζί μὲ τοὺς κυλίνδρους ἐκαίνους τῶν χρυσῶν νομισμάτων, τοὺς ὁποῖους ὁ Λεφέμπρ εἶχε λάθῃ παρὰ τοῦ Ναπολέοντος, κάμνει τὴν δούκιαν τοῦ Δάντσιγ μίαν τῶν πλουσιωτέων πυργωδῶσποιων τῆς Γαλλίας. Περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ὁ Κορμαῆς και ἡ Λευκοθέα εἶνε ἐκ τῶν οἰκείων τοῦ Κομπῶλ.

Ὅπως εἶχε προείπη και ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Λευκοῦ Ἰππου, εἰς τὸ Φονταινεμπλώ, ἡ κυβερνήσις τοῦ

Λουδοβίκου ΙΗ' προσέφερον εἰς τὸν Κορμαῆν τὸν βαθμὸν τοῦ στρατηγοῦ ὁ συνταγματάρχης ὁμοῦς ἠρνήθη εὐγενῶς και ἐπῆρε τὴν ἀπαστρατείαν του και τὴν σύνταξιν του.

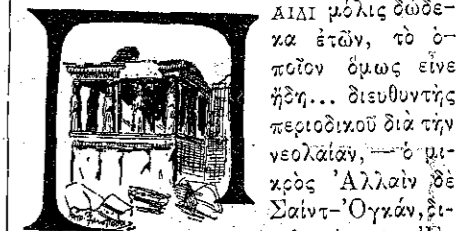
Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, εἰς τὸ Κομπῶλ ἔχουν ἐορτὴν: μυστικὸς ταχυδρομὸς φέρει ἀπὸ τὴν Ἄγιαν Ἐλένην μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποῖαν, χάρις εἰς τὴν βοήθειαν μερικῶν λαθρευτῶν, ὁ μέγας Ἐξόριστος κατορθώνει, μὲ ὄλην τὴν αὐστηράν ἐπιβλεψίν των φυλάκων του, νὰ στέλλῃ κάθε τόσον πρὸς τοὺς φίλους του. Τὰς ἡμέρας αὐτάς ἡ στραταρχίνα ξαναγίνεσται κυρία Σάν-Ζέν. Βγάζει ἀπὸ τὰ βάθη ἐνδὸς ἐρμαρίου τὴν στολὴν τῆς καντινιέρας, τὴν ὁποῖαν φυλάττει εὐλαδῶς παρὰ τὴν στολὴν τοῦ λογιῦ Λεφέμπρ, τὴν φορεῖ, και οὕτως ἐνδεδυμένη παρουσιάζεται εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ πύργου, ὅπου ὄλοι οἱ πιστοὶ εἶνε συνηθροισμένοι.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐν τῇ σιγῇ των μακρῶν χειμεριῶν νυκτῶν, πάντοτε θὰ ὀμιλοῦν περὶ Ἐκεῖνο υ...

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΕΛΟΣ
ΤΟΥ "ΤΙΑΡΚΟΥ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑΣ,"

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΧΑΡΙΝ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΑΙΔΙ μόλις δώδεκα ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ὁμοῦς εἶνε ἤδη... διευθυντῆς περιοδικοῦ διὰ τὴν νεολαίαν, — ὁ μικρὸς Ἀλλανν δὲ Σαιντ-Ὀγκάν, διευθυντῆς τῆς «Ἐφημερίδος των Δύο Κόσμων», — ἀνήλυθε νὰ κατ' αὐτάς τὴν ἐξῆς περιεργαστὴν ἐπιστολήν πρὸς τὸν ἀρχισυντάκτην τῆς παρισινής «Πρωίας». Σὰς τὴν ἀντιγράφω ἐδῶ, ἀπλῶς χάριν περιεργείας, διὰ νὰ ἰδῆτε δηλαδὴ πὺς σκέπτονται μερικοὶ ἀναγνώσται τῆς ἡλικίας σας περὶ τῆς παιδικῆς φιλολογίας:

«Δώσατέ μας βιβλία! Δὲν σὰς ζητῶ βέβαια μερικὸς τόμους ὡς δῶρον. Ἐὰν ὄλοι οἱ νεαροὶ Γάλλοι ἀπηθύνοντο πρὸς ὑμᾶς διὰ νὰ κάμουν βιβλιοθήκας, οἱ πόροι τῆς ἐφημερίδος σας ταχέως θὰ ἐξηγητλοῦντο. Θὰ σὰς παρεκάλουν μόνον νὰ συστήσετε εἰς τοὺς συγγραφεῖς νὰ γράφουν βιβλία, ποῦ νὰ μᾶς ἐνδιαφέρουν. Πλησιάζει ἡ πρωτοχρονιά και ἀπειλοῦμεθα πάλιν νὰ λάβωμεν ὡς δῶρα βιβλία πολὺ παιδαριότικα. Οἱ γράφοντες βεβαίως ἔχουν πολὺ τάλαντον. Οἱ ἐκδόται τὰ τυπῶνουν εἰς ὄραϊον χαρτὶ και τὰ

«Ὁ κ. Νάιππεργ ἀπῆγε δρομαῖος τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης...» (Σελ. 423, στ. α'.)

ἐκατοντάδας τινὰς μέτρων. Ἡ κυρία Μοντεσκιου και ἡ Λευκοθέα ἐσταμάτησαν. — Τ' εἶν' αὐτὲς ἡ φωνές; ἠρώτησεν ἐντρομος ἡ παιδαγωγὸς τὸν κ. Μέττερνιχ. Ὑπάρχουν λοιπὸν λέοντες ἐς τὰ βουνά σας;

— Μὰ τί; μόνον ἐτὸ Παρίσι νομίζετε ὅτι ὑπάρχουν; ἀπεκρίθη μὲ πονηρὸν μειδιάμα ὁ πρωθυπουργός, ἀνταλλάσσων πολυσήμαντον βλέμμα μὲ τὸν κ. Νάιππεργ.

Κατόπιν ὁ πρίγκιψ προσέθεσε χαμηλοφώνως, λαμβάνων τοὺς βραχιόνιας των δύο γυναικῶν, ἐνῶ ὁ κόμης ὠδήγει τὸν μικρὸν Κορμαῆν:

— Ἐμπρός λοιπὸν, κυρία μου!... πρέπει! Μὴ λησμονεῖτε ὅτι μοῦ ὠρίσθητε ὑπακοήν.

Ἡ Λευκοθέα και ἡ κυρία Μοντεσκιου ἐπροχώρουν μηχανικῶς, ἐννοοῦσαι ὅτι θὰ ἐβλεποῦν ἐπιτέλους τὴν λύσιν τοῦ δράματος, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῖου ἔκων ὀκτὼ ἡμέρας.

Εἰς μίαν καμπὴν τῆς ἀτραποῦ, οἱ στρα-

στολίζουν με ωραιότερες εικόνες. Τι να κάμωμεν όμως αυτά;

Και πρώτον έμπουχθήσαμεν από τα παραμύθια με τες νεράιδες. Αφ' έπειρου δεν είμεθα δά και τόσον γραμματισμένοι διά να εύχαριστούμεθα με το ύφος του Περρώ, του έπίου τούς μύθους άπεσθήθιζεν ο Ναπολέων κατά την πολιορκίαν της Τουλώνος και άπήγγελλε συχνοτάτα εις την Ψωφρίαν. Άλλως τε οι βιβλιοπώλαι τού έχουσι άντιληφθή, και δεν θέπουσι πλέον εις κυκλοφορίαν ούτε τα έργα του Περρώ ούτε των άλλων.

Ήως τού θέλετε! Μάς είνε άδύνατον να συγκληθώμεν και να ρήξωμεν κραυγής θουμασμού, όταν μανθάνωμεν ότι ή Σταχυομπούτα υπάνδρεθη τον χαριτωμένον πρίγκιπα, διότι είχε μικρότατον ποδαράκι. Όταν σκέπτεται κανείς ότι ο μονάρχης αυτός έκλέγει μίαν ως σύζυγον διά τοιούτον λόγον, δεν είμπαρεί παρά να έλεειλογήση τον λαόν που θά ήτο μίαν ήμέραν υποχρεωμένος να υποβληθή υπό την διοίκησίν του. Αι μόνοι σελίδες αι πραγματικώς νεωτερίζουσαι, είνε αι άφιερωμένα εις τον μαρκήσιον Καράμπαν. Εις τας σελίδας αυτές παρουσιάζεται ένας γάτος, ο όποιος πρακτικώτατα εξυπηρετεί τον αυθέντην του. Κάμνει όλον τον κόσμον να πιστεύει ότι ο κύριός του είνε εύπατρίδης και πλούσιος, κατορθώνει δέ να νυμφεύσθι αυτόν με άνελπιστον προίκα.

«Δεν σάς αποκρύπτω, ότι ούτε τα διηγήματα τα άφιερωμένα εις την άστυνο-

μικήν ή την λαοποδουτικήν δόξαν ήμπορουσι πλέον να μάς θέλξουσιν. Είνε ήλίθια τερτίπια ανάξια της σημερινής άντιλήψεως. Εις τα σχολεία μόνον έπιστημονικά συγγράμματα ζητούμεν, συγγράμματα ανάλογα προς τας σημερινάς συνθήκας της ζωής. Θα μάς ειπήτε ότι έχομεν την συλλογήν του Ίουλίτου Βέρν. Δεν θέλω να κακολογήσω τον συγγραφέα αυτόν. Με σπανίαν διορατικότητά προανήγγελε μερικάς ανακαλύψεις. Είχε τού χάρισμα της προφητείας. Άλλ' επί τέλους έγήρασεν. Έγχοητευσεν την ιδικήν σας γενεάν, άλλ' εις ήμεις δεν κάμνει πλέον εντύπωσιν. Τι εντύπωσιν θέλετε να κάμνη ή «Ατμήρης οικία», όταν την παραβάλωμεν με τας σημερινάς αυτοκίνητας; Αι «Πέντε εβδομάδες εν άεροστάτῳ» ποίαν σημασίαν δύνανται πλέον να έχουσιν, μετά την έστω και άποτυχούσαν άπόπειραν της διαβάσεως του Άτλαντικού διά πηδαλιουχομένου, μετά τού τούσα «Ζέπελιν»; Ο «Ρογήρος ο Κατακτητής» δύναται ως μυθιστόρημα να παραβληθή προς την πραγματικώτητα των Φαρμών, των Μπλεριώ, των Ράιτ; «Αυτά πλέον δεν ίκανοποιούν τας παιδικάς απαιτήσεις. Θέλωμεν έπιστημονικώτερα βιβλία. Ήμπορείτε να μάς δώσατε; Ίδού τού ζήτημα».

Η Διάπλασις δεν έπηρέασθη διόλου από την έπιστολήν αυτήν του διωδεκατούς δημοσιογράφου ως προς την έκλογήν της ύλης δια τον νέον της τόμου. Διότι ή Διάπλασις είξέρει ότι δεν σάς

ήγρε δά τόσος πολιτισμός, ότι δεν σάς έφθασαν ακόμη αι έπαναστατικαί αύται ιδέαι και ότι εξακολουθεíte να τρελλαινέσθε και διά τον Βέρν, και διά τα περιπετειώδη μυθιστορήματα, και διά τα ωραία παραμύθια. Έν τούτοις όμως, χάριν περισεργίας πάλιν, θά ήθελα να μου γράψετε την γνώμη σας περι της άνωτέρω έπιστολής.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

Τά πέντε του παιδιά συχνά έραλόνανε Τού κάκου μέρα νύχτα τούς άρμήνευε Τέλος τούς λέει: -- Παιδιά μου, κρέξετε [γλήγορις

Ραβδιά σφιχτοδεμένα να μου φέρετε, Θαρρώ κάτι να ιδήτε που δεν ξέρετε... Τά έφερανε τού λέει τού μεγαλύτερου: -- Προσάθα, έτσι δεμένα, εσύ ο γερότερος Να τά τσακίσεις. Μήτε καν τά ελάγισε Κι' ο δεύτερος, κι' ο τρίτος κι' ο μικρότερος [ρος

Κι' όλοι μαζί ως τού βράδυ έπολεμήσανε Τού κάκου τ'ά λυγούν μ'ά δεν τά σπάζουνε. -- Παιδιά μου, έτσι και σεις, σά ζήτε [σύμφωνοι

Και μονιασμένοι σάντα, να σάς βλάψουνε Δε θά μπορέσουν μήτε οι δυνατώτεροι Κι' ακόμη μήτε οι όχτροί σας οι χειρότεροι!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

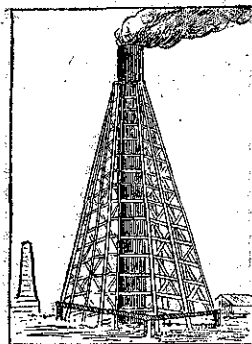
ΛΕΙΩΣΕΙΣ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Τό Όρθόπτερον, τού όποιον ένομάζεται Προσευχόμενον, κινάρεσι εν άεροπλάνον και λέγει: -- Ήραία πετά αυτός ο μικρός Μπλεριώ! έμεις όμως ανακαλύψαμε πρό πολλού τού μονοπλάνου...

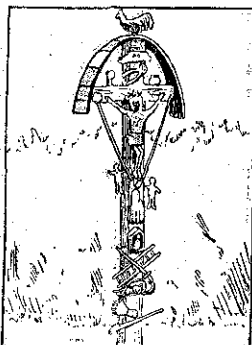
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ευλίγη καπνοδόχος

ριβάλλεται από ικριώματα (σκαλωσιές) διά νάντεχη εις τας ισχυράς προσβολάς τού άνέμου. Έστοίχισε μόνον 15,000 φράγκα, ενώ όμοία καπνοδόχος από πλίνθους θά έστοίχιζε 50,000.

Περίεργος Γολγοθάς

τού σταυρού υπάρχει ο Χριστός, ο άλέκτωρ τού Άγιου Πέτρου, εν άγιον ποτήριον, τού «σκέυος τού δξουσε», μία λόγχη, ένα καλάμι, οι δύο λησταί, ο μανδύας τού Χριστού, ή Παναγία, μία σκάλα, εν ξίφος, εν σχοινίον τυλιγμένον, μία χειρ και μια δάς. Όλ' αυτά είνε σκαλισμένα εις τού ίδιον ξύλον' δηλαδή ο περίεργος αυτός «Γολγοθάς» είνε μονοκόμματος.

Δένδρον — Έλέφας

έλέφαντος. Η προβοσκίς αυτή έσχηματίσθη από κάποιον προεξοχήν τού φλοιού, ο όποιος έσχίσθη συνεπεία δυστυχήματος, όταν τού δένδρον ήτο μικρόν. Εις όλην την περιοχήν τού περίεργον αυτό

δένδρον είνε γνωστόν υπό τού όνομα Δένδρον — Έλέφας.

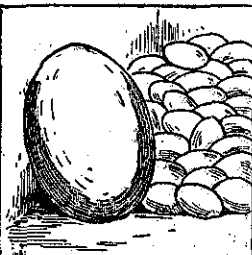
Μία σφραγίς

Η εικών αυτή παριστά πιστόν άποτύπωμα της σφραγίδος της άποθανούσης Αύτοκρατειρας της Κίνας. Την είχε πάρη ένας άγ-

γλος άξιωματικός κατά την λεηλασίαν τού ανακτόρου τού Πεκίνου.

Τό μεγαλύτερον αυγό τού κόσμου

Τ' αυγό ν αυτό έγεννήθη πρό πολλών χιλιάδων έτών υπό τού Μαξιμου (maximus) γιγαντιαίου πτηνού τού ό-

ποιού ο σκελετός άνευρέθη εις την Μαδαγασκάρην. Έχει διάμετρον 85 εκατοστών τού μέτρου εις τού χονδρότερον αυτού μέρος και ίσοδυναμεί κατά τον όγκον με 150 αυγά όρνιθος. Άνήκει δέ εις ένα Άγγλον συλλογέα τού μεγαλύτερον αυτό αυγόν τού κόσμου.

Παίγνιον

Όσο έγχετε ύπομονήν, κόψατε τά λευκά αυτά κομμάτια και κολλήσατέ τα επάνω εις εν μαύρον τετράγωνον, ούτως ώστε να σχηματισθή ή εικών ενός δρομέως. Δεν πρόκειται να στείλετε την λύσιν, — θά δημοσιευθή προσεχώς, — αλλά να διασκεδάσατε μόνοι σας.

Πρόβλημα

Έστάλη υπό Γεωργίου Ί. Χαϊδοπούλου

A 10x10 grid with the number '0' in the top right corner.

Εις τά κενά αυτά τετραγωνίδια να τοποθετηθούσι άλλα 7 μηδενικά άλλ' υπό τούς έξής όρους: α', εν μηδενικόν να εύρίσκειται εις τι των τεσσάρων γωνιαίων τετραγωνιδίων και β', να μη εύρίσκωνται δύο μηδενικά επί της αυτής σειρας τετραγωνιδίων, ούτε καθέτως, ούτε οριζοντίως, ούτε διαγωνίως ή παραπλεύρως.

Άήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έπαρχίας και τού Έξωτερικόν, είμπορεί να στείλη την λύσιν τού άνω Προβλήματος εις τού γραφείον μας (38, όδός Εύριπίδου), συνοδεύον την άποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τά όνόματα όλων των λυτών θά δημοσιευθούσι. Αναλόγως δέ τού ποσού τού όποιον ήμποτελεσθή από τά δεκάλεπτα, θά έγγραφώμεν και πάλιν διά κλήρου μερικόν λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν, τον πρώτον κληρωθησάμενον δι' εν έτος, τούς δέ λοιπούς δι' εξαμηνίαν ή τριμηνίαν. (Έάν κληρωθή συνδρομητής, ή συνδρομή του θά παραταθή).

Λύσις τού Προβλήματος τού 50ού φυλλαδίου

Θά γεμισώ δύο φορές τού κενόν δοχείον των τριών όκάδων και θά τού χύσω εις τού δοχείον των 7 όκάδ. ώστε να έχη μόνον έξ (6) όκάδας. Εις τού δοχείον των 10 υπελειφθησαν 4 όκάδας θά γεμισώ πάλιν τού δοχείον των τριών (3). Από τού πλήρες δοχείον των τριών θά γεμισώ τού δοχείον των επτά (7) έξ ου λείπει μία (1) όκά. Μετά ταύτα θά χύσω τας 7 όκάδας εις τού δοχείον των 10, εν ο εύρίσκειται μία μόνον, και γίνονται 8. Εις τού δοχείον των τριών υπάρχουν δύο (2) όκάδες, τας όποιας θά χύσω εις τού δοχείον των επτά και θά γεμισώ πάλιν τού δοχείον των τριών (3). Τέλος χύνω αυτό εις τού των επτά, εν ο εύρίσκονται 2, και 3 ως έγχεσα, ίσων 5 όκάδες.

18ε τὸν Ὁ-δῆγόν τοῦ ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Συδρομῆ τοῦ, Κεφ Β

Ο ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

Γλυκὸ καὶ πλάνο εἶνε τὸ πρόσωπον τοῦ Ρεμβασμοῦ. Μαλλιά, σὰν κοραμιῶν φτεροῦ μαύρα μαλλιά, στὲς πλάτες τοῦ πέφρου, καὶ τὰ μάτια του κ' αὐτὰ μαύρα εἶνε, γεμάτα γλυκάδα καὶ μελαγχολία. Λευκὸ-λευκὸ τὸ πρόσωπό του σὰν φτιαγμένο ἀπὸ κάτασπρα γυασιδιά, ποῦ εἶνε στὲς πλάτες τοῦ φτεροῦ, πόσο γλήγορα πετοῦνε στὸν αἰθέρα!...

Μασκῶτ

Η ΟΡΦΑΝΗ

Ἐκεῖ ποῦ ὁ δρόμος κάνει μιά καρμὴ Καὶ κάπου κάπου μιά ψυχὴ διαβαίνει, Στέκει μιά κόρη οκτωρηπὴ Σὲ ρίζα δένδρου ἀκουμπισμένη.

Στὰ μάθρα εἶνε ντυμένη ἡ πτωχὴ, Τὸ βλέμμα της δάκρυ πικρὸ βολάνει, Ὁ στεναγμὸς τὸ στήθος της κινεῖ Καὶ τὴν καρδιά της πίκρα τὴν πλακώνει.

Σιγά, σιγά ἡ νύχτ' ἀπλώνεται. Κ' ἡ ἔρημιά τὴ φύσι ὅλη σκεπάζει... Ἡ κόρη δρωσ στέκεται ἀφοβή, Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν τὴν τρομάζει.

Ἡ δύστυχη! ἀπόμειν' ὀρφανή: Γ' αὐτὸ ἡ ἔρημιά δὲν τὴν τρομάζει Στὴ νύχτα ἦλθε τὸν πόνο της νὰ πῆ, Στὴ λυπηρὴν νύχτα ποῦ τὴν μοιάζει.

Υπερασπιστῆς τοῦ Ἔθνους

ΚΑΙ ἌΛΛΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ

Εἰς τὸ 23ον φυλλάδιον ἐδιάβασα τὰ παραλειπόμενα τῆς Κοσμογονίας, τὰ ὁποῖα ἔστειλε τὸ «Ἑλπίδας Φτεροῦγισμα». Ὁμοίον μῦθον ἔχω ἀκούσει πρὸ χρόνων ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ παπποῦ μου εἰς ἐκδοσὶν ἐπιχρησμένην.

Ὅταν ὁ μακαρίτης ἦταν παιδί, φαίνεται πῶς εἶχε ἔχθρα μὲ τὰ γράμματα, καὶ διὰ τοῦτο ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ συνείθιζε νὰ τὸν στολιῆ μὲ διάφορα κοσμητικὰ τὸν ἔλεγε π. χ. «κάλαιμον ὑπὸ κουφοτάτου ἀνέμου σειόμενον!», «κουφιοκέφαλον» κ. τ. λ.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπίθετον ἐδικαιολογεῖ ὡς ἐξῆς: «Ἀφοῦ, ἔλεγε, ὁ Θεὸς ἔπλασε τοὺς ἀνθρώπους, ἐοκέφθη νὰ τοὺς

βάλῃ ἄνω. Ἐπαιρνε λοιπὸν ἕνα ἕνα, καὶ βουτώντας μίαν κουτάλα εἰς ἕνα πελώριον δοχεῖον ὅπου εἶχεν ἀποθηκεύσει μυαλά, ἔχυνε μέσα εἰς τὸ κρανίον των, εἰς ἄλλον ὀλίγα, εἰς ἄλλον πολλὰ.

Ἄλλὰ τὰ μυαλά ἐσώθησαν καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπερίσσειαν. Ὅμως ὁ Πλάστης δὲν τὰ ἔχασε: παίρνει τὰ περισσὰ κεφάλια καὶ ἀρχίζει νὰ τὰ γεμίξῃ μὲ δ. τι εδρῖσκει πρόχειρο, μπαμπάκια, ἀχυρὰ, πίντουρα, καπνὸ, πέτρες, χῶμα, κ. λ. Ὅταν ἦλθε ἡ δικὴ σου σειρὰ (δηλ. τοῦ παπποῦ μας), ὅλα τὰ ὀλίκα αὐτὰ εἶχαν σωθῆ καὶ δὲν ἔμεινε παράξ ὁ ἀέρας. Καὶ διὰ τοῦτο ἐγέμισες τὸ κεφάλι ἀέρα. Καὶ διὰ τοῦτο ἔγινης ἔτσι ἔξυπνος.»

Ταῦτα χάριν τῆς ἀληθείας.

Χιαβάρδας

ΣΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙ ΜΟΥ

Γέρνει ὁ κλώνος τῆς ἱτιάς στὸ δροσερὸ ρυάκι καὶ βρέχεται στὸ διάφανο καὶ γάργαρα νεράκι, Καὶ παίρνει δύναμι κ' ἀκμὴ ἀπ' τὴ δροσιὰν ἐκείνη νὰ μεγαλώσῃ μὲ ὀρμὴ καὶ δυνατὸς νὰ γίνῃ.

Ἔτσι κ' ἐγὼ στὰ φύλλα σου Διάπλασις μου, γέρνω κ' ἀπ' τὴ δροσιὰ τους δύναμι γιὰ τὸ μυαλό μου παίρνω, Κ' εἶνε τὸ κάθε φύλλο σου πηγὴ χαρὰς γιὰ μένα, ποῦ τὴν καρδιά μου καὶ τὸ νοῦ ποτίζει ὀλοένα.

Μητρικὴ Στοιγὴ

ΓΙΑ ΧΑΡΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ὁ Κώστας, τὸ ἀξιαγάπητο παιδί τοῦ κῦθ Γιάννη τοῦ Ξυλοφυγοῦ, ποῦ εἶνε καλὸς οἰκογενειάρχης, ἐπιδέξιος στὴ δουλειά του μὰ ἀτυχος, πηγαίνει πρῶτ' πρῶτ' ἀπὸ τὸν μεγάλο δρόμο στὸ σχολεῖο. Καθὼς περπατοῦσε βιαστικὸς, στάθηκε ἀπότομα, ἔσκυψε κάτω καὶ πῆρε ἕνα τάλληρο ποῦ, φαίνεται, κάποιου εἶχε πέσει. Χωρὶς νὰ διστάσῃ, προχώρησε πρὸ γοργὰ ἀκόμα γιὰ νὰ πῆ νὰ τὸ δώσῃ στὸ δάσκαλό του.

Ἐκεῖ ποῦ πήγαινε, εἶδε τὸν πατέρα του νὰ συνομιλεῖ μὲ ἕνα κύριον, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν πόλι μεγάλη Ξυλοφυγεῖο, καὶ νὰ τὸν παρακαλῆ γιὰ νὰ τὸν προσλάβῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

Ἄλλὰ ὁ ἐργοστασιαρχὴς τοῦ ἤρνετο, λέγων ὅτι δὲν ὑπάρχει θέσις. Ἐξαιρνα ἄρχισε νὰ ψάχῃ τὰ θυλάκια του καὶ μίαν ἀνοσχίαν τὸν κατέλαβεν. Ἐφαίνετο σὰν κατὰ νὰ ἔχασεν. Ὁ Κώστας, ὑποπτευθεὶς, πλησιάζει καὶ χαϊρετῶν ἐρωτᾷ: — Μὴ τυχόν, κύριε, εἶνε δικό σας

αὐτὸ τὸ τάλληρο ποῦ ἤδρα ἐδῶ κοντὰ; Ὁ κύριος τὸ ἐπῆρε, εὐχαρίστησε τὸν μικρὸν καὶ τὸν ἐρώτησε πὸς ὀνομάζεται. Τότε ὁ πατέρας τοῦ λέγει: «Ἔνε υἱός μου». Ὁ δὲ ἐργόστασιαρχὴς ἐχάρισε τὸ εὐρεθὲν τάλληρον εἰς ἀνάμνησιν τοῦ παιδὶ καὶ εἶπε πρὸς τὸν πατέρα: — Θὰ σοῦ οἰκονομήσω μίαν θέσι γιὰ χάρι τοῦ παιδιοῦ σου...

Ἔθνικός Ὕμνος

ΓΡΙΦΩΔΗΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Διηγούνται, ὅτι κάποιος βασιλεὺς, διαμένων εἰς μίαν ἐπανύον τὸν ὀνομαζομένην Sans-souci, ἐπισκέψασθε ποτὲ εἰς γειῦμα ἕνα φίλον του ποιητὴν διὰ τοῦ ἐξῆς γρίφου:

P a 6
venez sous 100

ἤτοι: Venez souper à Sans-souci, (venez sous p à cent sous six). Ὁ ποιητὴς, λύσας τὸν γρίφον, ἀπήντησε δι' ἄλλου, τοῦ ἐξῆς:

G. a

τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς ἐδυσκολοῦθη κάπως περισσότερον νὰ γινῶσῃ. Οἱ ἀναγνώσται δμως τῆς Διαπλάσεως, οἱ ἐξησκημένοι εἰς τὰ τοιαῦτα, εὐκόλως βέβαια θάναγνώσουν: j'ai grand appetit (g grand a petit).

Πατριότης τοῦ Ὁμήρου

Σ. τ. Δ. Λέγουν ὅτι ἡ γριφώδης αὐτὴ ἀλληλογραφία δημειφθῆ μεταξὺ τοῦ Φρειδερίκου τοῦ Μεγάλου τῆς Πρωσίας καὶ τοῦ φίλου του Βολταίρου. Ἄλλ' εἶνε ἀπὸ τ' ἀπλῶς διασκεδαστικὰ ἀνεκδοτά, περὶ τῆς ἀκριβείας τῶν ὁποίων δὲν ἐγυῖται κανεὶς.

Η ΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ

«Δεῖξατέ μου τὴν ὁδόν, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ εἰς τὸν πλοῦτον, εἶπε κάποτε πτωχὸς τις εἰς πλουτήσαντα φίλον του.

— Τίποτε εὐκολώτερον, τῷ ἀπήντησεν ἐκεῖνος: στραφήτε δεξιῶς, στραφήτε ἀριστερῶς, στραφήτε πρὸς ὄλας τὰς διευθύνσεις... Αὐτὸ εἶνε ὅλο!» (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

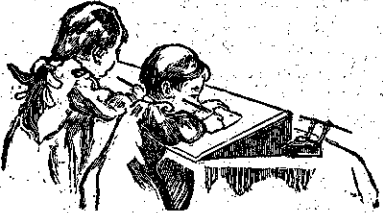
Γλυκερὰ Πατριδα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλῆς, παίζων μετὰ φίλων του: — Προσοχὴ! ὅσοι εἶνε ἐδῶ θὰ φονάζουν παρῶν, καὶ ὅσοι δὲν εἶνε, ἀπῶν! (Γεγονός)

Ἐστῆλθ ἐπὶ τῆς Ἡρώδους τοῦ 21

Ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν ἐγὼς μαθητοῦ: «... Τὴν Κυριακὴν ἐκάμαμεν μίαν ἐκδρομὴν. Ὁ Γεώργιος, ἐγὼ καὶ ἀκόμη δύο σκύλοι ἐπηγαίναμεν ἐμπρός...» Ἐστῆλθ ἐπὶ τοῦ Ἀρχιδουκὸς Καρόλου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Σήμερον, μαζί μὲ τὸν τόμον, τελειοῖ ὁ «Τιάρκος καὶ ἡ Ζινέττα». Οἱ πολυπληθεῖς μας ἀναγνώσται, οἱ ὅποιοι ἐνετρόφησαν ἐπὶ ἐν ὀλόκληρον ἔτος εἰς τὸ ἔξοχον αὐτὸ μυθιστόρημα καὶ ἠγάπησαν τόσο τοὺς ἥρωές του, ὡς μάθουν ὅτι οἱ ἀπολαύσις των θὰ ἐξακολουθήσῃ. Διότι τὸν «Τιάρκον καὶ Ζινέτταν» θὰ διαδεχθῇ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἐν ἄλλο μυθιστόρημα τοῦ ἴδιου συγγραφέως καὶ τῆς ἴδιας περιπέτου ἐποχῆς. Πάλιν ὁ Ναπολέον ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ πάλιν ὁ Λουδοβίκος Κορμαῆς. Μὲ τὴν διαφοράν μόνον ὅτι εἰς τὸ νέον μας μυθιστόρημα, ὁ Κορμαῆς εἶνε μικρὸς, εἰς τὴν ἡλικίαν τὸν Τιάρκου, καὶ αὐτὸς πλέον ἀποκαλεῖ τὸν κυριώτερον ἥρωα. Ἐπίσης καὶ ἡ Αεὐλοθεά εἶνε εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς Ζινέττας. Θὰ ἴδῃτε ἐκεῖ νέας περιπετείας, καὶ νέους ἄθλους, καὶ νέας θαυμασίας σκηνάς. Καὶ θάναγνώστε τὴν ναπολεόντειον ἐποποιίαν σχεδὸν ἐξ ἀρχῆς. Ἐτοιμασθήτε λοιπὸν διὰ τὴν μεγάλην ἀπολαυσὴν ποῦ σὰς ὑπόσχεται τὸ νέον μας μυθιστόρημα. Ἀπὸ τὸ προσεχὲς Σάββατον.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΑΠΟΡΩΝ

Τὸ Νυκτολούλουδο, πρόεδρος τοῦ «Μικροῦ Συλλόγου Κεφαλληνίας» μοῦ ἔστειλεν 11 δραχμὰς διὰ νὰ ἐγγράψω ἕνα ἄπορον δι' ἐν ἔτος καὶ ἕνα ἄλλον διὰ μίαν τριμηνίαν. Καὶ μοῦ γράφει: Ἦτο τὸ περιεχόμενον τῶν κουμπουράδων μας, καὶ εἰμεθα ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν χρῆσιν του.

Συγγράμμως ἡ Κερκυραϊκὴ Ἀῦρα, ἡ ὁποία ὡς ἄγρια ἐκέρδισε μίαν τριμηνίαν, μὲ παρακαλεῖ νὰ τὴν διαθέσω διὰ κανένα ἄπορον. Προσθέτω λοιπὸν αὐτὴν τὴν τριμηνίαν εἰς τὰς ἀνωτέρω 11 δραχμὰς, καὶ ἐγγράφω δι' ἐν ἔτος τὸν ὑπ' ἀριθ. 9 ἄπορον τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ δι' ἔξ μηνῶν τὸν ὑπ' ἀριθ. 60 τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Καὶ ἄλλα εὐγε εἰς τὰς εὐγενεῖς καὶ φιλανθρώπους φίλας μου!

Ἡ Ἑχὼ τῆς Ἀίμωνος, ἡ ὁποία ἔφθασεν εἰς τὴν Σύρον καὶ εἰσηλθεν εἰς τὸ σχολεῖόν της, μοῦ γράφει καὶ μὲ βεβαιώνει ὅτι ἡ Σύρος εἶνε «ἡ μὴν πόλις ποῦ τῆς ἀρέσει μετὰ τὰς Ἀθήνας.» Σὰν πόσις πόσις νὰ εἶδεν ἕως τῶρα ἡ ἀγαπητὴ μου Ἠχὼ τῆς Ἀίμωνος ἐκτός τῆς Σύρου καὶ τῶν Ἀθηνῶν; Ἄ, ἐξέχασα! Ἐπῆγε κάποτε καὶ ἕως τὴν Κεφαλληνίαν... — Ναι, εἰμπορεῖς νὰ πάσῃς καὶ ἄλλο ψευδώνυμον διὰ τὸ Κράτος τῶν Ἀνθῶν, καὶ νὰ μεταχειρίζῃσαι καὶ αὐτὸ ποῦ ἔχεις. Βυζαντινὴ Ἀετὴ, περὶ τοῦ νέου μας μυθιστορημάτος, γράφω παραπάνω. Τάποτελέσματα τῶν ληξάντων Διαγωνισμῶν θὰ δημοσιευθοῦν τὸν Δεκέμβριον. Σήμερον ἤθελα νὰ δημοσιεύσω τάποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Ἀσκήσεων, ἀλλὰ ἔλλειψις χώρου μὲ ἠνάγκασε νὰ ταναβάλλω καὶ αὐτὰ.

Νυμφαία τοῦ Παμίσου, πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολὴ τῆς ἀνανεώσεως, ὅπου μοῦ ἐνθυμίζεις ὅτι συμπληροῦνται δεκαετία ἀπότουν ἐνεργείας διὰ πρώτην φοράν καὶ μοῦ περιγράφεις τὴν χαρὰν σου ὅταν μὲ πρωτόελαβε εἰς χεῖράς σου. Τὶ ὠρατα ἀναμνήσεις!... Εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας.

Τώρα ποῦ ἐτελειώσω τὸ ἔτος, μὴ λησμονήσῃς τὰ μοῦ στείλετε εὐθὺς τὴν Σημεῖωσιν τῶν Εὐσημῶν σας. Ὁρατίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἔγω τὸπον νάπαντῶσω: Φαναριώτης, Πλοίαρχος Νέμος, Φίλεργος Ἡγεμόνης, Μπαρουνοκαπινομένη Γαλανόλευκη, Φιλόπατρις Ἰων, Μαυροθαλασσίτης, Παμβώτης, Διηγητὸς τῆς Νεολαίας, Ἀρχιδουὸς Καρόλος, Μάρκος Ἀδρήλιος καὶ ἄλλοι πολλοί, ἀμέτρητοι, ποῦ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀνανεώσεως τῆς συνδρομῆς των, μοῦ γράφουν ὠρατὰ λόγια, μοῦ ὑπόσχονται ξεσπαθώματα, κτλ. Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους, καὶ τοὺς περιμένω. Αἱ δὲ παραγγεῖλαι τῶν ἀνωτέρω ἐξετελέσθησαν καὶ αἱ ὑπομνήσεις ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψεϊ.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1910

Ὅσοι θέλουν νὰνανεώσουν τὸ ψευδώνυμον ποῦ εἶχαν κατὰ τὸ λῆξαν 31ον ἔτος, παρακαλοῦνται νὰ τὸ κάμουν μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου τὸ βραδύτερον. Διότι μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην, ἡ κυριότης οἰουδῆποτε ψευδωνύμου τοῦ 1910, μὴ ἀνανεωθέντος διὰ τὸ 1911 ὑπὸ τοῦ κατόχου του, θὰ περιέρχεται εἰς τὸν πρῶτον ζητοῦντα τὴν ἐγκρίσιν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Δυστοχία - Εὐτυχία» τῆς Κρητικοῦλας. — «Δικαιοδομημένη Εὐχαριστία» τοῦ Ἀρχιδουκὸς Καρόλου. — «Δύσις» καὶ «Φθινόπωρον» τῆς Παπαρούνας. — «Ὁ Θάνατος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου» τοῦ Αἰγείρου. — Ἀνεκδοτά, Π. Πνεύματα καὶ Παίγνια διαφόρων.

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Πρότασις τοῦ Ἐγγόνου Ἀυτοκράτορος Ἐδ. Ἀλληλογραφίαν 21ου φύλλου].

ΙΔ. ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Υπόλοιπον ἐκ τοῦ 13ου Δελτ. δρ. 0,40. Νέα εἰσφορὰι: Δωδοναίος λ. 25, Γεώργ. Ἀναστ. Κακογιάννης λ. 40, Διαβολάκη καὶ Μικρὸς Δόγης λ. 50, Σουλφὸς λ. 60, Λευκὴ Περιστερὰ λ. 20, Φαναριώτης λ. 50, Μαυροῦ λ. 40, Κυθηραϊκὴ Ἀγγὴ λ. 50, Ροδοπαία Ἑλληνοπούλα λ. 50, Ὀδρανίον Τόξον λ. 75, Κερκυραϊκὸς Ἀσπὴρ λ. 25, Ἀεροναυτοπούλα λ. 20, Νυμφαία τοῦ Παμίσου λ. 60, Ἐβενοβόστρυχη λ. 20. — Τὸ ὅλον δραχ. 6,15 μὲ τὰς ὁποίας ἐνέγραφα δι' ἐπτά μῆνας τὸν ὑπ' ἀριθ. 43 ἄπορον τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Ὑπολείπονται ἔτι 52 ἄποροι ἐκ τῶν συστημένων πρὸς ἐγγράφην, καὶ ἀναμένω νέας εἰσφορὰς διὰ νὰ τοὺς ἐγγράψω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Χρυσόφωτρη Ἑλπίδα, α. (Α.Α.) Πῶς πονῶ τοὺς ὑποδοῦλους α. Στέφανο στὴν Γαλανὴν μας, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ Δικηφόρος τῆς Νεολαίας (0) μὲ Σπυθῆρα τῆς Ἑλευθερίας — ὁ Ἀρχιδουὸς Καρόλος (0) μὲ Δούκιον τῶν Σαζάνων, Ρεζερτᾶ, Ἰδιότροπον Σανθούλαν.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Δαιτυνήν Πατριδα (εὐχομαι περατικὰ ἐστὸν ἀγαπητὸν πατέρα σου πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ λεπτομέρεια ὅτι ἐγγυῶ ὀλίγον τὰ δεῖνὰ του τὸ Σάββατον ποῦ ἔρχεται τὸ φύλλον καὶ σὲ ἀκούει γὰ τὸ διαβάζῃς). Γ. Χρ. Χρ. (στῆλε τὰς λύσεις μετὰ τοῦ δεκαλέπτου ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου διὰ τοῦ ἰταλικοῦ ταχυδρομείου). Ἀνδρειωμένο Σοῦλι (εὐχαριστῶ δι' ἄσα γράφει: εὐχομαι νὰ νικήσῃτε τοὺς «ἐχθρούς»

εἰς τὸν εὐγενῆ αὐτὸν ἀγῶνα.) Εἰρήνην καὶ Ἑλένην Ἀδρ. (ἡ «Σελίς» ποῦ σὰς ἀρέσει τόσο, θὰ ἐξακολουθήσῃ) Δεινοπαθουμένην Ἑλλάδα (ὅλα ἐστῆλασαν) Αἰγείρον (νὰ σοῦ ζήσῃ τὸ ἀδελφάκι καὶ τὸ ἐξαδελφάκι.) Ὀλιαν Κ. (εἰμπορεῖς νὰ ἐξακολουθήσῃς καὶ παίγνια ἐπίσης νὰ μοῦ στέλλῃς ἂν ἔχῃς τύχη, κάποιον θὰ σοῦ δημοσιεύσῃ διότι, ζεῦρεῖς, ἔχω πολλὰ καὶ ἐκλέγω διὰ κλήρου.) Ἰουάν Ν. Ἀφ. (ἔχει δίκαιον ἡ μητέρα σου: ἀτὸ πνεῦμα τοῦ πατρὸς σας παρακολουθεῖ: προσπάθει λοιπὸν νὰ εἰνε πάντοτε εὐχαριστημένον ἀπὸ σέ.) Ἐβενοβόστρυχη (ἔστειλα) Ἀναγενηθεῖσαν Ἑλλάδα (ὠρατοτάτῃ ἡ ἐπιστολὴ σου τὸ ψευδώνυμον ἐνεκρίθη εἰς τὸ 49ον φύλλον) Ἀθανάσιον Σ. Μ. (εἶδες βέβαια τὴν προκήρυξιν καὶ τοὺς δρους τοῦ Διαγ. τῶν Ἀσκήσεων) νὰ σὲ ἴδω λοιπὸν καὶ εἰς τὸ ξεσπάθωμα.) Μανεδόνα (κοίμα νὰ χάσῃς τὴν εἰκόνα ἅμα σοῦ τύχῃ καμμία ἄλλη, στείλῃ μοῦ τὴν) Χρυσούλαν Β. (εἶπέ εἰς τὸν ἀδελφόν σου χαριστισμούς, καὶ τὸν παρακαλῶ νὰ γράψῃ κάποτε τὰ περιεχόμενα τῆς «Διαπλάσεως» εἰς τὴν ἐφημερίδα σου.) Ἀθανάσιον Διάκον (ἔχει καλὸς) Σέρριον Μανφ. (ὁ κ. Φαίδων σὲ παρακαλεῖ νὰ τοῦ γράψῃς, ὅπως καὶ ἄλλοτε, ὅλας τὰς σχετικὰς πληροφορίας.) Ἐρημὴν τοῦ Πραξιτέλους (ἔστειλα ἐν νέου.) Ἀγριολοῦλοδο (ἔλαβα καὶ ἔστειλα τὴν ὑπ' ἀριθ. 99 ἀπόδειξιν ἡ δημοσίευσίς των ψευδωνύμων τοῦ 1911 θάρρησιν ἀπὸ τὸ προσεχὲς φύλλον) Διακρηθίσιον Ἀροκαμάδα (τί ἐκπλήξεις! περιμένω.) Ἑλληρικὸν Ἰδεῶδες (εὐχαριστῶ πολὺ) Κρητικοῦλας, κτλ. κτλ.

Εἰς ὄλας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 24 Νοεμβρίου, ὑπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πελαγονίας μέχρι τῆς 14 Δεκεμβρίου ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 21 Δεκεμβρίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 7 Ἰανουαρίου.

[Ὁ γρίφος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύνανται γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πολεῖται ἐν τῷ ἑφερέῳ μας εἰς φακέλλου, ὃν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

552. Δεξιόγραφος

Ἀριθμὸν καὶ φωτοῦ μέρος Ἄν τὰ βάλῃς εἰς γραμμὴν, Τότε δόλοκληρο τὸ ἄθος Ὅ μωρίςς εἰς τὴν σιγῆν.

Ἐστῆλθ ἐπὶ τῆς Βασιλέως τῆς Κόρης

553. Λογοπαλαικὸς Δεξιόγραφος

Ἐνα γράμμα βάζω Μέσα ἕ ἄλλο γράμμα, Καὶ θερὸ βγάζω Ἄπ' αὐτὸ τὸ κράμα.

Ἐστῆλθ ἐπὶ τοῦ Καλοῦ Σαμρείτου

554. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε πὶ καὶ βάλῃς λάμβδα Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὸ λεπτόν Ἀπὸ νῆσον τοῦ Αἰγαίου Νὰ πετάξῃ ἕνα πτηνόν.

Ἐστῆλθ ἐπὶ τοῦ Καπετῶν Φασαρία

555. Δίζυγον.

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμῶν οὗτος ὥστε νάνατινωσκονται: ὀριζοντίως ἄνω, Ρωμαῖος δήμαρχος, κάτω, Τίταν καθέτως δὲ ἐξ ἀριστερῶν κατὰ σειρᾶν: στρατηγὸς Ἀθηναῖος, δάσκαλος διὰ τὴν ἀραϊστικὴν τῆς γυνῆ, δεκτικὴ ἀνταυνομία καὶ τόπος χλοερῶς. Ἐστῆλθ ἐπὶ Γεωργίου Ι. Χαϊδοπούλου

